

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΑΝΤΗ

Αφιερώνεται

στο «Καταλυθίτω» του κ. Τσέλου.

Με το «Καταλυθίτω» τέλειωσε το λόγο του ο εισαγγελέας στη δίκη του Κωσταγερακάρη. Κι' ίσως νόμισε κι' άφτός για μια στιγμή πως μπορεί ν' άκουσθῆ ὁ λόγος του και λίγο πιό έξω απ' τὸ Πολυτεχνεῖο, και νά πάει ἴσα με τ' άφτιά του Θεοτόκη και του Βούλτσου. Ἄλλὰ φαίνεται πως δὲν ἔφτασε οὔτε ἴσα με τὴν δξώπορτα τοῦ Πολυτεχνείου.

Ἐμεῖς ἀπορήσαμε πολύ, πως άφού τέλειωσε τὸ λόγο του ὁ κ. εισαγγελέας δὲ σηκώθηκε ὁ Κωσταγερακάρης νά τοῦ πῆ με τὴ φιλοσοφική του ἀνάδεια: «Και δὲ τὰ σθῆ ρὲ Τσέλο, δὲ περνάνε άφτά σὲ ταμάς». Ἄλλὰ άφτός δὲ τ' ἀπάντησε καθόλου. Τ' ἀπάντησαν ὅμως τὴν ἄλλη βραδιά με τὸ τόκο κάμποσες πιστολιές ποῦ ριχτήκανε σ' ἕνα χαρτοπαίγνιο στὸ δρόμο τ' Ἁγίου Κωσταντίνου, πλάγια στ' αστυνομικὸ τμήμα. Καί κάθε πιστολιά εἴτανε σάμπως νά τοῦλεγε:

—«Φώναζε, κύριε εισαγγελέα, πὲς χίλια καταλυθίτω, πὲς πως ἔμεῖς πρέπει νά λείψουμε απ' τὴ μέστῃ, πὲς πως ἔμεῖς χαντακόνουμε τὸ ἔθνος, πὲς πως οἱ χαρτοπαίχτες σκοτώσανε τὸ Ντεληγιάννη, πὲς ὅτι ἄλλο θές, ἔμεῖς δὲν παίρνουμε κάθῃ απ' άφτά· ζούμε και θά ζήσουμε, ἀτάραχοι, βράχοι. Κι' ἂν νομίζης πως φοβούμαστε Κυβέρνηση ἢ Ἀστυνομία και παίζουμε στὰ κρυφά, φέρα τὴ κουμπούρα και ἄστ' καπὶ Μπάμ! Μπούμ! Δὲν εἶναι τίποτα, κύρ αστυνόμῃ, λέμε στὸν αστυνόμο ποῦναι πλάι μας, τσακωθήκαμε για τοὺς πόντους. Ἐτσι μπαίνομε ἔμεῖς στὴ μύτη τῆς ἔξουσίας».

Κι' ἔχουμε μεγάλο δίκιο οἱ ἄνθρωποι και δὲ στημάρουνε κανένα. Γιατί τί τοὺς κάνανε οἱ διάφοροι διεφθυντάδες αστυνομίας, αστυνόμοι, παραστυνόμοι, αστυφύλακες, χωροφύλακες, κι' ὅλοι ἔσοι χωθήκανε στὸ χαρτοπαίγνιο ποῦ πέσανε οἱ πιστολιές; Τοὺς πιάσανε άφτούς; Ὅχι—Τὸ κλείσανε τὸ χαρτοπαίγνιο; Ὅχι—Θά τὸ κλείσουνε; Ὅχι—Γιατί;—Γιατί τοὺς φοβούνται, γιατί εἶναι ἐκλογές και δὲν πρέπει νά χάνονται κι' οἱ ψῆφοι. Μπορεῖ κίόλα νά τοὺς ζητήσανε και συμπάθειο γιατί τοὺς χαλάσανε τὴν ἡσυχία και τοὺς διακάψανε τὸν τζόγο.

Νά μὴ παραξενεφτοῦμε λοιπὸν καθόλου ἂν καμιά φορὰ ἀκούσουμε πως σκοτώσανε αὐτοὶ δέκα πρωθυπουργούς, κι' ἄλλους τόσους διεφθυντάδες αστυνομίας, ποῦ μπορεί νά τολμήσουνε νά ποῦν πως ἴσως καταδιώξουνε τὰ χαρτοπαίγνια.

Λοιπὸν, κ. Τσέλο, νά μὴ σοῦ περάση ποτὲ απ' τὸ μυαλό ἡ ἰδέα, και νά πάψης νάχης και τὴ παραμικρότερη ἐλπίδα, πως μπορεί νά λείψῃ ποτὲ ἡ χαρτοπαίξια στὴν Ἑλλάδα. Ἄφτό δὲ θά γίνῃ ὅσο ἔακολουθάμε νά κυβερνούμαστε μ' άφτά τὰ χαλία.

Ἐμᾶς ἡ ἰδέα μας εἶναι πως πιό ἔφκολα μπορεί νά πάψῃ ἡ συναλλαγὴ, πιό ἔφκολα μπορεί νά πάψουν οἱ ὑστερικές λωλάδες τοῦ Ραλλάκου, πιό ἔφκολα μπορεί νά πάψῃ ὁ Μιστριώτης τοὺς λόγους, πιό ἔφκολα μπορεί νά γρημιστῆ τὸ Πανόραμα, παρὰ νά λείψουνε τὰ χαρτοπαίγνια απ' τὴν Ἑλλάδα. Κι' ἄς σβυστῆ απ' τὸ Ἑλληνικὸ στέμμα τὸ «Ἰσχύς μου ἢ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου» κι' ἄς γραφτεῖ «Ἰσχύς μου ἢ ἀγάπη τῶν πενταδέρων μου».

N. Θ. Α.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΟΛΙΒΟΥ

(Τῆς Μιτωλήνης).

H.

Εἶταν μιὰ φορὰ ἕνας ἔρχοντας κ' εἶχε ἕνα γιό. Σάν ἔμεγάλωσε ὁ γιός, θέλησε νά τὸν παντρεύῃ. Μὰ αὐτός καμὶ δὲν ἔπαιρνε, παρὰ ἔλεγε τοῦ πατέρα του πως θά πάγῃ νά πάρῃ τὴν κόρη τοῦ Δράκου, τὴν πιό ὁμορφὴ τοῦ κόσμου, ποῦ βρίσκεται τὸ παλάτι τοὺς μέσα στὴν ἐρημιά. Ἐκανε λοιπὸν σιδερένια παπούτσια κ' ἕνα σιδερένιο ραβδί, πῆρε τὰ μάτια του, και διάβαινε, διάβαινε μέρες και νύχτες. Ἐκεῖ ποῦ πῆγε νά κάτῃ μιὰ μέρα νά ξεκουραστῆ ἀπάνου σ' ἕνα βουνό, βρίσκει μιὰ γριά μάγισσα. Αὐτὴ σάν τὸν εἶδε τρώμαζε, γιατί τόσα χρόνια ποῦ ζοῦσε ἐκεῖ πέρα κανένα δὲν εἶδε νά πάγῃ κοντὰ της. Καλημέρα, θεῖά, τῆς λέγει αὐτός. Καλή σου μέρα γιέ μου. Τί γυρεύεις ἐδῶ πέρα; Γιατί ἔρτες; Παγαίνω, λέγει, νάβρω τὸ παλάτι τοῦ Δράκου ποῦχει μιὰ κόρη ὁμορφὴ, νά τὴ γυρέψω γυναίκα, κ' ἔχω μαζί μου κι' αὐτὰ (βαστοῦσε ἕναν τρουβά φλουριά) νά τὰ δώσω στὸν πατέρα της. Ἀραγες θά μοῦ τὴ δώσῃ; Ἀχ, γιόκα μ', τοῦ λέγει ἐκείνη. Παίζεις ἴσῃ με τοὺς Δράκους. Για νά μπορέσης νά τὴν πάρῃς απ' τὰ χέρια του, σάν ἀπίστευτο μοῦ φαίνεται, ὄχι αὐτὰ τὰ φλουριά, παρὰ κι' ἄλλα τόσα νά τοῦ πάγῃς. Μόνε δόσε με τὰ ἔμένα, νά σὲ βοηθήσω ἐγὼ νά τὸ κάμῃς αὐτό.

Βγάζει ἐκείνος τὰ φλουριά, τὰ δίνει τῆς γριάς, κόβει κ' ἐκείνη μιὰ τρίχα απ' τὰ μαλλιά της, τοῦ τὴ δίνει, και λέγει: Ἀμα με χρειαστῆς, κόβει κοματάκι απ' αὐτὴ τὴν τρίχα, ρίχνῃ τὴν ἀπὰς στὴ φωτιά, κ' εὐτὺς θά γίνεταί ὅτι θέλεις. Ἄιντε τώρα, διάβαινε απ' ἐκείνον ἐκεῖ τὸν δρόμο, και θά βγῆς ἴσια μπροστὰ στὸ παλάτι τοῦ Δράκου.

Παίρνει πάλῃ αὐτός τὰ μάτια του, παγαίνει, παγαίνει, βρίσκει στὸ δρόμο παιδιὰ και σκοτόναν μερμήγκια. Τί κάνετε αὐτοῦ ἔσεῖς, τοὺς λέγει. Τί σὰς ἔκαμαν αὐτὰ τὰ καημένα τὰ ζῶ, δὲν τὰ λυπάστε; Ἀμαρτία εἶναι. Τὰ παιδιὰ καθὼς ἄκουσαν ἀμαρτία, τ' ἄφησαν κ' ἔφυγαν. Τότε γυρίζουν οἱ μερμήγκιοι και ρωτοῦν τὸν ἄνθρωπο· Τί θέλεις νά σοῦ κάνουμε για τὸ καλὸ ποῦ μᾶς ἔκανες; Και τί μπορεῖτε νά κάνετε ἔσεῖς σ' ἕναν ἄνθρωπο, μαλιστα σάν ἔμένα, ποῦ θέλω νά πάγω νά πατήσω βουνὰ και κλαδιά, νά πάρω τὴν κόρη τοῦ Δράκου! Νά, εἶπαν αὐτοί, νά σοῦ δώσουμε αὐτὸ τὸ φτερό, κι' ἄμα μᾶς χρειαστῆς κόψε κομάτι και ρίξε το ἀπὰς στὴ φωτιά, κ' ἔμεῖς θά τρέξουμε με μιὰ. Τὸ παίρνει αὐτός, τὸ βάζει κοντὰ στῆς γριάς τὴν τρίχα, ἀρχίζει πάλι τὸ δρόμο, κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγο βρίσκεται μπροστὰ στὸ παλάτι τοῦ Δράκου.

Πηγαίνει, χτυπᾷ τὴν πόρτα, βγαίνει ἡ κόρη ν' ἀνοίξῃ, αὐτός τᾶχασε απ' τὴ μορφή της. Τί θέλεις, λέγει, ἴσῃ ἐδῶ; Ἦρτα, λέγει, νά πάρω ἑσένα, νά σὲ πάγω ἐκεῖ ποῦ εἶμαι κ' ἐγὼ κ' ἔχω τὰ παλάτια μου, νά ζῆσῃς σάν ἀληθινὴ βασίλισσα· ὄχι μέσα στὴν ἐρημιὰ νά χάνονται και νά περνοῦν τὰ νιάτα σου χωρὶς νά τὰ βλέπῃ κανεῖς, και χωρὶς νά βλέπῃς κ' ἐσὺ κόσμο. Ἐλα ποῦ εἴταν κι' αὐτός παληκαρᾶς κι' ὁμορφος, και σάν νά τῆς ἦρταν κι' αὐτῆνης τὰ λόγια του στὸ λογαριασμό. Ἄς εἶναι, λέγει, ἔρχομαι, ἀμὰ με μιὰ συμφωνία. Σάν μπορέσης νά κάμῃς ὅτι σοῦ ζητήσω, τότε κ' ἐγὼ θά συμφωνήσω νάβρω μαζί σου, νά φύγομε. Τί πρᾶμα; ρωτᾷ αὐτός. Ἐχω ἕνα ἀμπάρι, λέγει αὐτὴ, γεμῶτο στάρι, κριθάρι,

κουκουρόβουλο κ' ἕρα, ἀνακατωμένα. Ἄν μπορέσης σὲ σαράντα μέρες νά διαλέξῃς και νά βάλῃς τὸ καθένα χωριστὰ, τότε σὲ παίρνω. Τοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ για νά δοκιμάσῃ τὴν προκοπὴ και τὴν ἀξιοσύνη του. Καλὸ λέγει. Πηγαίνει αὐτός μέσα στὸ κατώγι βλέπει τὰμπάρι γεμῶτο ἴσια με τὰ χεῖλια, στίκεται, συλλογιέται, συλλογιέται, τί νά κάνῃ! Θυμήθηκε τότες τὰ μερμήγκια. Βγάζει τὸ φτερό, κόβει ἕνα κοματάκι, τὸ ρίχνῃ ἀπὰς στὴ φωτιά, νάσου οἱ μερμήγκιοι ἀράδες ἀράδες κ' ἔρχονται. Τί μᾶς θέλεις, ἀφεντικὸ; Τοὺς ζήτησε τότες αὐτός τὴ δουλειά. Ἄρχίζουν αὐτοὶ με μιὰ, και μέσα σὲ τέσσερες μέρες τελειώνουν. Τρέχει αὐτός με τὴ χαρὰ και τὰ λέγει τῆς κοπέλλας. Σάν πῆγε ἐκείνη και τὰ εἶδε σάστισε με τὴν προκοπὴ του. Ἐγὼ, ἔλεγε, μᾶθῃ τοῦ εἶπα σὲ σαράντα μέρες, και πάλῃ δὲν τὸ πιστεύω νά τὰ καταφέρῃ. Κ' ἐκείνος σὲ τέσσερες μέρες μόνον νά κἀμῃ αὐτὴ τὴ δουλειά, αὐτός εἶναι για μένα. Ἄιντε, τοῦ λέγει, νά κάμῃς ἀκόμα μιὰ δουλειά, και τότε πλιά θά πιστέψω πως εἶσαι παληκαρὶ. Τί; ρωτᾷ αὐτός. Νά πάγῃς, λέγει, νά κόψῃς δυὸ κυπαρίσια ποῦ εἶναι μπροστὰ στὴν πόρτα μας, σὲ σαράντα μέρες, και τότες νάβρω νά φύγομε.

Πηγαίνει αὐτός, ἀρχίζει, κόβει, κόβει ὥσπου κουραστῆκε. Βγαίνει αὐτὴ και τοῦ λέγει, ἔλα μέσα νά ξεκουραστῆς, και πάλι ἀρχίζεις. Ἀπονήρευτος αὐτός, μπαίνει, καθίζει, κι' ὅση ὥρα ξεκουράζονταν βγῆκε αὐτὴ και τὰ περιέχυσε μ' ἀθάνατο νερὸ και κόλλησαν τὰ κυπαρίσια, κ' ἔγιναν σάν ποῦ εἴταν και καλῆτερα. Βγαίνει αὐτός, και τί νά δῆ! Ἀρχίζει πάλι, κόβει, κόβει, και σάν εἶδε πως εἴταν ἡ δουλειὰ δύσκολη, θυμήθηκε τὴ γριά, βγάζει τὴ τρίχα της, κόβει ἕνα κομάτι, τὸ ρίχνῃ ἀπὰς στὴ φωτιά, και νάσου δυὸ Δράκοι κ' ἔρχονται φοβεροί. Και τὴν ὥρα ποῦ ἔλειπε ἡ κοπέλλα μέσα, πιάνουν αὐτοὶ, κόβουν μανι μανι τὰ κυπαρίσια, κ' ὕστερα δρόμο! Βγαίνει αὐτὴ, βλέπει τὰ κυπαρίσια κομμένα, και λέγει. Τώρα πλιά εἶσαι δικός μου. Ἄιντε, νά φύγομε. Τὴν παίρνει αὐτός και πηγαίνει. Στὸ δρόμο ποῦ διάβαιναν, ἀκούν τὸ Δράκο τὸν πατέρα της και τρέχει ἀπὸ πίσω τους. Τώρα, λέγει ἐκείνη, τί θά κάνουμε! Ἐνοια σου, τῆς λέγει αὐτός. Βγάζει πάλι τὴν τρίχα, κόβει κομάτι, και γίνονται κ' οἱ δυὸ τοὺς γῆνες. Τότε πηγαίνουν κοντὰ σ' ἕναν ποταμὸ ποῦ εἴταν ἐκεῖ κοντὰ, πέφτουν μέσα, και κούβονται. Τρέχει ὁ Δράκος και τοὺς γυρεύει, τρέχει, ὥσπου σκοτεινιάστηκε ἀπὰς σταίβουνά. Τότες αὐτοὶ βγκίνουν κι' ἀρχίζουν πάλι τὸ δρόμο, ὥσπου ἔφτασαν ἐκεῖ ποῦ ἦθελαν. Κόβει πάλῃ αὐτός κομάτι τρίχα απ' τῆς μάγισσας, και γίνεται ἀξαφνα ἕνα παλάτι με δούλους με παραδούλους, μ' ὅλα τὰ βασιλικά στυλιδία και πράγματα, μπαίνουν μέσα, τοὺς δέχεται ὁ πατέρας τοῦ παληκαριοῦ ἄμα εἶδε ἐκείνη τὴν ἑσὸμορφὴ κοπέλλα, κ' ἔγινε χαρὰ και γάμος, και καλὴ ξεφαντωσιά. Γυρίζει κι' ὁ Δράκος ἀκόμα και γυρεύει τὴν κόρη του.

ΒΓΗΚΕ Σ Ε ΒΙΒΛΙΟ

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΣΩΤΟΣ

Δράμα με τρία μέρη

Και πουλιέται 2 δραχμές

στα γραφεία του «Νουμά»

και στο Βιβλιπωλεῖο τῆς «Ἐστίας».